

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 13. april 2017

Kirke dag: Skærtorsdag/A

Tekst: 2 Mos 12,1-11; 1 Kor 10,15-17; Matt 26,17-30

Salmer:

SK: 456 * 567 * 466 * 455 * 471 * 473 * 181

LL: samme

Kender I den følelse, at der er nogen, der kigger på en? Og bliver ved at kigge, også efter, at vedkommende er blevet opdaget. Nogle gange kan man godt komme til at tænke, om der er noget galt. Måske spørger man om det. Og hvis det bliver ved, kan det faktisk godt være ret så ubehageligt, fordi man ikke ved, hvad den kiggende tænker, og hvad der får den kiggende til at blive ved med at kigge. Kigge uden ord. Kigge vedvarende og alvorligt på én tværs igennem lokalet, hen over bordet. Kigge, tie og måske også vide. Vide noget om én.

Har Jesus siddet og kigget rundt på dem, dér ved bordet i den hellige aftenstund ved påskemåltidet? Har han siddet og kigget på dem? Har han leet og sludret og taget del i den rituelle del af måltidet på lige fod med de andre? Har hans mund udtrykt latter, mens øjnene var uden smil? Hvad har han tænkt, Jesus, når han sad og kiggede rundt på dem?

En flok jævne mænd, de fleste af dem. Hvem er hans blik standset ved først? Den første vi hører ham tale om er Judas. Judas. Hvad har Jesus tænkt? Det var Judas, der blev sur over, at Maria ødslede en vanvittig dyr salve ud over Jesus for et par dage siden. Mange fattige kunne være hjulpet for de penge, var hans begrundelse. Vi fik dog også at vide, at han havde øjnet chancen til at stikke lidt til side til sig selv, hvilket han åbenbart havde for vane, som flokkens kasserer. Judas havde altså

hemmeligheder for de andre. Mon, hvad Jesus har tænkt, da han siger, med hentydning til Judas, at en af dem vil forråde ham? Hvad har Jesus tænkt, siddende om bordet i denne højhellige aften, i den flok, der var sammentømret om ham, og vide, at en falder uden for på værste vis? En var forræder.

Er Jakob den næste hans blik falder på? Jakob og hans bror Johannes. Måske genkalder han sig den dag, da de sammen med deres far var ved at ordene garnene, og på hans opfordring til at følge ham, gik de fra det hele og fulgte ham. Måske erindrer han den dag, da de troppede op foran ham sammen med deres mor, som på deres vegne udbad sig hæderspladserne hos Jesus. De stod dér som to små drenge med deres mor i hånden, og foran alle de andre luftede de deres ambitioner og hæder og ære og særstatus. Det kom ikke bag på ham, at det skabte røre i flokken

Når blikket sådan glider rundt på flokken, så var det jo ikke den eneste gang, at de kom op at toppes. Måske går hans tanker tilbage til den dag, hvor de ikke troede, at han hørte dem. Men han kunne jo ikke undgå at høre deres højroastede stemmer, sådan som de skændtes om, hvem af dem der var bedst og egnede sig mest til diverse opgaver. Ja, de svingede sig endda helt op til at skændes om, hvem der var størst i Himlen. Det var ikke mærkeligt, at de blev sure på Jakob og Johannes, da de lige som overhalede dem indenom med deres mor som banebryder. Sikke da nogle tøsedrenge. Så skulle det pakkes ind i en moders omsorg og bedste ønsker for sine drenge. Ja, de kendte alle til begær. De var alle ærekære. De var alle ambitiøse. Og hvor havde de set sjove ud i ansigterne, da han havde vist dem, hvem der var størst i Himmeriget, og havde stillet barnet foran dem. Og da han havde fortalt dem, at hvis de virkelig ville have ros og anseelse, så skulle de være hinandens tjener.

Dér sidder Andreas. Andreas var jo egentlig en af Johannes Døbers disciple, og en af de første, der opsøgte Jesus. Han var også en af hans første disciple. Han var bare altid så mut i det. Måske følte han sig snydt. Andreas havde været så glad den dag, da han fortalte sin bror, Simon Peter, om Jesus. Og siden havde Andreas altid stået i skyggen af Peter. Bare Andreas dog kunne forstå, at hans tid skal nok komme, men ikke før det er tid. Hvorfor er det ikke nok, bare at være med? Hvorfor tror de alle, at de skal være foran for at være noget?

Og Matthæus. Måske smiler Jesus indvendigt, da han ser på Matthæus. Og tænker på den dag, da han midt på hovedgaden standsede ved hans toldbod og kaldte ham til at følge sig. Det var der godt nok mange, der havde svært ved at acceptere. Tolderen. Det blev jo nærmest betragtet som landsforræderi, og det er nok heller ikke alle skattekrønerne, der er gået til romernes pengekasse. Og så er det jo alligevel ikke ham, der laver fusk med pengene eller vil forråde ham.

Hvad har Jesus tænkt, da hans blik falder på Peter? Der har været så meget med Peter. Han var godt nok ikke nem at overtale til at tage ud og fiske igen om morgenen efter en hel nat uden fangst. Bagefter var han til gengæld ikke svær at overtale til at slå følge med ham. Nej, Peter var altid hurtig og impulsiv. Måske er verden lidt for meget sort eller hvid i Peters optik. Så enkelt er livet ikke. Der er jo også alle nuancerne imellem. Men for Peter er det alt eller intet, hvor svært kan det være. Han er nærmest barnlig i sin iver og begejstring. Det bliver svært for Peter i nat. Det bliver svært, når han pludselig opdager, at han har fornægtet mig tre gange. Stakkels Peter. Det bliver hårdt. Mon hvornår han egentlig forstår alt det, han har været med til og set og hørt?

Hvad har Jesus tænkt, da han sidder dér ved bordet sammen med den så velkendte flok? Stridslystne til kævl og strid om både småt og stort, begærlige på hinandens bekostning, en fuser, en forræder, en fornægter – det er sandelig en køn forsamling, det er ikke just blomsten af Israels unge mænd, der sidder her. Hvad har Jesus tænkt, da han sad og kiggede rundt på dem?

Stridslystne til kævl og strid om både småt og stort, vigtige og ligegyldige ting, begærlig på andres bekostning og for egen selvtilfredsstillelse, lemfældig omgang med sandhed, og nogle gange også med kærlighed og trofasthed. O, de er så selvhøjtidelige og selvretfærdige og selvcentrerede. Hvor er troen, hvor er håbet, hvor er kærligheden henne? Hvorfor lader de sig fylde af det onde og tjener den onde? Ser de ikke lidelserne omkring dem? Hører de slet ikke jeg kalder på dem?

Er det, hvad Jesus tænker, når han sidder og ser ud på verden? Eller hvad tænker han? Hvad tænker Jesus, når han ser på en flok som os? Ser rundt på hver eneste af os. Kigger, og tier –

Nej, han tier nemlig ikke, når han sidder og kigger på os. Og jeg tror, han siger præcis det samme til os, som han sagde til den flok, der sad om bordet dén hellige aften. De var totalt uvidende om, hvad han vidste alt om, at i de næste timer ville ondskaben vælte ned over dem og strømme ud i menneskers handlinger, og ikke en eneste af dem ville være tro. I de næste timer blæser alle deres løfter og gode intentioner væk i vinden, og som små mus stikker de halen mellem benene og hytter deres eget skind. Løber fra alle deres store ord, og lader ham være alene.

Det er til sådanne mennesker, at han siger, mens han kigger på os, samtidig med, at han tager brødet og velsigner det, rækker

os det med ordene: ”Tag det og spis det; dette er mit legeme.” Og han løfter vinens bæger, mens han kigger på sine mennesker, rækker det mod os med ordene: Drik alle heraf; dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse.” Gør det til min ihukommelse. Lad mig gøre Jer til eet med mig!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen